

til at hvile paa den ſamlede Regjering. Jeg ſiger, at det er den nuværende Regjerings Regjeringsprogram at gennemføre Forſvarſagen, og paa dette Omraade maatte vi vente, at en Regjering, der bærer Navn af en ſtærk Regjering, ſkulde kunne viſe ſig at træde frem ſom den Ledende af Forhandlingerne. Derfor har det i en overordenlig Grad maattet forundre — og jeg kan gjerne ſige: viſtnok ikke alene den Side, hvortil jeg hører, men ogſaa flere andre Sider i dette Thing og udenfor dette Thing — at man ikke har fundet Spor af Ledelse fra Regjeringens Side i denne Sag. Den høitærede Krigsminiſter og det ærede Medlem (Berg), der er Ordfører for det Forſlag, der tidligere blev vedtaget her i Thinget, have jo hidtil været betragtede ſom Situationens Mand; vi have med en vis Spending afventet, hvad der ſkulde foregaa, og ventet paa at høre det „ſidſte Ord“, hvorom der er profeteret lige fra Samlingens Begyndelse. Men de ærede Herrer have med en, ſom det forekommer mig, noget underlig Haardnakkehed ſaſtholdt deres Uvillie til at meddele os dette ſidſte Ord; Ingen af dem pleie jo ellers at være tauſe Mænd, men de synes mere at høre til den talleyrandſke Skole: de bruge Talen til at ſkjule deres Lanter. De Herrer have imidlertid lovet os, at vi endelig ſkulde ſaae at høre deres ſidſte Mening. Det blev ſpaaet ved Samlingens Begyndelse, at denne Samling ſkulde være til St. Hans, og da ſkulde der ſte noget ganſke Mærkværdigt, da ſkulde det Vidunderlige komme, da ſkulde vi høre dette ſidſte Ord, vi ſaa ſpændt have ventet paa. Mine Herrer! I dag er det St. Hans! (Stemmer: Nei, det var igaar). Ja, ja! Saa havde vi alſaa haat Lov til at vente igaar, at det Vidunderlige da ſkulde ſte, at vi ſkulde ſaae at høre, hvad de Herreres virkelige, egentlige ſidſte Mening er. Imidlertid, den Spending, vi have gaaet i, har uuegtelig virket ſløvende paa Interesſen for Sagen baade her i Salen og udenfor den; man har ſlidt Rigsdagens Arbejde i 9 Maaneder for at vente paa, hvad der ſkulde komme, og det er jo muligt, at endnu dette ſtuffer, og det kommer ikke. Jeg ſtal dog gjøre den høitærede Krigsminiſter opmærksom paa, at den ærede Ordfører for det ledende Mindretal, om jeg ſaa maa ſalbe det, forſaavidt det Forſlag, det ærede Medlem er Ordfører for, var det, ſom Folkethinget foreløbig ſluttede ſig til ved 3die Behandling, ſynes dog at ville indfri ſit Løfte, nemlig at ville ſige Noget til St. Hans, idet han i den nu afgivne Betænkning giver for det Førſte for ſit eget Bedkommende en Anviſning paa nogle Indrømmelſer. Men, han ſiger Mere; thi han giver ogſaa Krigsminiſteren et Bink om, at nu er Liden kommen til at ſige Noget. Det hedder nemlig i den afgivne Erklæring, ſom vi fra vor Side have forbeholdt os mundtlig at ſvare paa her i Salen for ikke at forhale dens Afgivelse, at „man vil ikke efterſøge de Grunde, der kunne have be-

veget Regjeringen til at indtage en noget mere afventende Holdning under Forhandlingerne, end Mange have anſet for ønskeligt“, der ligger ikke deri, at man fra den Side, hvortil det ærede Medlem hører, har anſet det for ønskeligt, ſkjønt det er ogſaa meget muligt, at man har anſet det for ønskeligt, — men, tilføier man, ſkulde Regjeringen nu under Sagens eneſte Behandling fremdeles holde ſig fra at afgive nogen Erklæring, udfætter den ſig for, at det ærede Medlem og hans Meningsfæller endogſaa ville ſlutte ſig til os og ikke ſøge Sagen fremmet. Jeg ønsker blot at gjøre den høitærede ſrauværende Krigsminiſter opmærksom paa, at en ſaadan Anviſning er givet ham i Betænkningen. Alſaa, nu mener dette ærede Mindretal, at Diebliffet er kommet, da den høitærede Krigsminiſter ſkal tale, og vi vente ſaa, at det ærede Medlem fra Kolbing gjør Gjengæld og ogſaa fra ſin Side vil komme med det ſidſte Ord. Men jeg har for mit Bedkommende ſagt, at, have vi ventet til St. Hans, tror jeg, vi kunne vente en Stund endnu; thi at begynde en Forhandling nu paa Baſis af nye Standpunkter, tror jeg, vil være at trække en ret vel ſtor Værel baade paa Thingets, Rigsdagens og hele Folkets Laalmodighed. Hvad det nu dreier ſig om, er jo at viſe denne Sag ind i et Fællesudvalg og der ſaae den afgjort. Det ærede Mindretal, ſom det ærede Medlem fra Kolbing, til hvem jeg gjentagne Gange har henvendt mig, er Ordfører for, anbefaler dette i ſin Betænkning og dog med nogen Reſervation, idet han ſiger, at det var ønskeligt, at denne Sag om fornødent føres gennem alle Standpunkter af den konſtitutionelle Forhandling. Dette „om fornødent“ forekommer det mig, at det ærede Mindretal kunde have ſparet ſig; thi det er jo viſtnok givet, at, naar man fra den Side i ſin Betænkning lover, at man vil komme med yderligere Indrømmelſer, men ſom man endnu ikke vil ſige, vilde det være ganſke mærkeligt, om man fra det andet Things Side vilde ſvare: Vi ville ikke tage diſſe Indrømmelſer, vi ville afgjøre Sagen forud. Saa jeg tror nok, man kunde ſvare ſig dette „om fornødent“, thi det gjøres ſikkerlig fornødent, at Forhandlingerne forſættes i et Fællesudvalg, naar der allerede er givet Anviſning paa diſſe Indrømmelſer, ſom vi forøvrigt ere holdte udenfor og ere aldeles ubekjendte med. Det er nu forreſten mærkeligt, at man netop fra den Side ſaa ivrig paatalder Forhandling i et Fællesudvalg; jeg tror viſt ikke, at der fra nogen Side ſtærkere end fra den Side er advaret imod at lægge for ſtor Vægt paa en Forhandling i et Fællesudvalg og det med fuldstændig Ret, thi det er min Opfattelse, ſaaledes ſom vi ogſaa fra vor Side have foreſlaaet Thinget at udtale i Dagsordenen, at det er fuldstændig konſtitutionelt urigtigt at lægge Hovedbehandlingen af en ſaadan Sag over i et Fællesudvalg. Og hvorfor? Grundlovens § 53 ſiger, at Fælles-